

REBECCA YARROS

DE KLEUR VAN COLORADO

Hoever ben je bereid
te gaan voor iemand
die je nodig heeft?

US ARMED FORCES
AIR FORCE
1971

Rebecca Yarros

De kleur van
Colorado

Uitgeverij Zomer & Keuning

Camden

Mijn brandende longen pompten verwoed om zuurstof naar binnen te krijgen die er niet was, en ik zou dolgraag weer een sigaret tussen mijn vingers geklemd houden, ook al was ik zes jaar geleden al gestopt met roken. Zo ging het elke keer op grote hoogte, in elk geval wat mijn ademhaling betreft.

En die hunkering naar een sigaret? Die had te maken met Alba, Colorado, met zijn zeshonderdnegenenveertig inwoners. Of dat aantal stond tenminste op het bord waar ik zo'n anderhalve kilometer terug langs was gereden. Maar ja, veel vertrouwen had ik niet in een bord waarop de gegevens al sinds mijn geboorte niet meer waren bijgewerkt – wat in mijn geboorteplaats de normaalste zaak van de wereld was.

Sinds ik uit Alba was vertrokken was er niets veranderd, en dat was in dit stadje ook precies de bedoeling. Het Alba buiten de verharde wegen was zo'n beetje de best bewaard gebleven spookstad van Colorado, en de toeristen die in de zomer de straten overspoelden zorgden ervoor dat de boel de hele winter lang in leven bleef.

De meter op de benzinepomp liep op, terwijl ik mijn handen uitstreekte naar de latemiddagzon en de besneeuwde bergtoppen boven me om weer wat leven te brengen in mijn spieren, die tijdens de rit vanuit North Carolina veel te lang verkrampt waren geweest. Het frisse maartse briesje sneed dwars door mijn vermoeidheid

heen en de koelte op mijn blote huid deed me goed. Hier boven op drieduizend meter hoogte was het zeer zeker geen weer voor een T-shirt.

Mijn aandacht werd getrokken doordat ik iemand naar adem hoorde happen en ik draaide me om naar het busje dat zojuist achter mijn Jeep tot stilstand was gekomen. Een blondine, met een zonnebril op die te groot was voor haar gezicht en gehuld in een volumineuze winterjas, stond met haar ene voet op het beton en de andere nog in haar auto naar me te gapen alsof iemand terwijl ze uitstapte op de pauzeknop had gedrukt.

Ik liet mijn armen zakken en mijn shirt gleeed weer op z'n plek over het getatoeëerde stuk buik waar ze ongetwijfeld een blik op had kunnen werpen.

Snel schudde ze haar hoofd en begon haar benzinetank vol te gooien.

In elk geval sloeg ze geen kruisje en maakte ze niet dat ze wegkwam.

Ofwel ze was ergens in de afgelopen tien jaar in Alba komen wonen, ofwel de scherpe kantjes waren van mijn reputatie afgesleten sinds ik het leger in was gegaan. Wie weet, misschien waren de inwoners van Alba me al wel helemaal vergeten.

Ik wachtte tot mijn tank vol was en liep toen het winkeltje bij de pomp binnen om iets te drinken te halen. Je wist immers maar nooit wat pap in zijn koelkast had liggen.

Er klingelde een belletje toen de deur achter me dichtviel en ik begroette de oudere man die op de toonbank leunde met een knikje. Zo te zien was meneer Williamson nog steeds de pomp-eigenaar. Zijn borstelige zilvergrijze wenkbrauwen gingen in een snelle glimlach omhoog. Toen keek hij nog eens beter, en zowel zijn wenkbrauwen als zijn mondhoeken zakten terwijl hij verward met zijn ogen knipperde. Vervolgens kneepte hij ze tot spleetjes, omdat hij me herkende.

Zo te merken is er nog helemaal niets aan die reputatie van je veranderd.

Vlug koos ik uit het beperkte aanbod een paar flessen water uit en liep ermee naar de toonbank.

Terwijl hij het totaalbedrag uitrekkende schoten de ogen van de oude man heen en weer tussen mijn handen en de flessen, alsof ik ze zou pikken of zoiets. Ik mocht dan een heleboel zijn geweest, maar nooit een dief.

Het belletje klingelde nogmaals en Williamson ontspande zich zichtbaar. ‘Goedemiddag, inspecteur Hall,’ begroette hij zijn nieuw binnengekomen klant.

O god.

Ik nam niet de moeite om op te kijken. Die ouwe rotzak, die altijd zijn oordeel klaar had, had een pesthekel aan mijn...

‘Holy shit, Cám?’

Dat was niet Tim Hall met zijn penning, maar zijn zoon, Gideon.

Gids mond viel open en zijn lichtbruine ogen werden groot van schrik – precies het gezicht dat hij had getrokken die keer dat Xander ons de kleedkamer van de meisjes had binnengeduwd, in de herfst van de derde klas op de middelbare school. Ik had nooit een manier gevonden om mijn broer voor zijn ontgroeningspoging te bedanken – niet dat iemand zou geloven dat Xander zich tot zoiets zou verlagen. Hij was tenslotte de brave zoon.

‘Volgens mij mogen politiemensen niet vloeken als ze in uniform zijn.’ Met een snelle blik nam ik hem op. Anders dan zijn vader was Gid nog steeds zo slank dat bij hem zijn buik níét over zijn riem bolde.

‘Maar militairen wel?’ kaatste hij terug.

‘Om eerlijk te zijn krijgen wij er bonuspunten voor, en trouwens, ik draag geen uniform meer.’ Dat had ik al zeventien dagen niet gedaan. ‘Weet je vader wel dat je zijn penning hebt gepikt?’

‘Geen uniform meer? Heeft jouw...’ Hij slaakte een zucht. ‘Ik

heb niks.' Toen hij lachte, moest ik dat ook. 'Wat fijn je te zien!' Hij omhelsde me stevig en klopte me op de rug, waarbij zijn penning tegen mijn borstkas drukte.

'Insgelijks.' Grijnzend maakte ik me van hem los. 'Jij kon wel eens de enige zijn die ik graag terugzie.'

'Ach, kom op. Meneer Williamson daar ook, toch?' Gid wierp een blik over mijn schouder en verstrakte toen hij Williamson zag kijken. 'Oké, hem misschien niet.'

'Die heeft zich nooit echt om mij bekommerd.' Ik haalde mijn schouders op, me ervan bewust dat hij me kon horen.

'Tja, de laatste keer dat je hier was, heb je iemand door die ruit gegooid.' Gid gebaarde naar het glas, dat allang was vervangen. 'Man, hoelang geleden was dat wel niet – vier jaar?'

'Zes,' antwoordde ik werktuiglijk. Van het weinige dat ik me van die avond herinnerde stond de datum me wel nog steeds scherp voor de geest.

'Zes. Klopt.' Gideons gezicht betrok; ongetwijfeld schoot hem weer te binnen waarom ik voor de laatste keer in Alba was geweest.

Voor Sullivans begrafenis.

Even dreigde er verdriet in me op te wellen, dat het beetje zuurstof dat ik nog in mijn longen overhad zou opbruiken, maar voor de zoveelste keer sinds we Sully onder de groene zoden hadden gelegd drong ik het terug.

God, ik kon hem nog steeds horen lachen...

'Was je nog van plan dit water af te rekenen, Camden?' vroeg meneer Williamson.

'Jawel, sir,' antwoordde ik, dankbaar voor de onderbreking, en ik keerde me weer naar de toonbank. De verraste blik op Williamsons gezicht – vanwege de toon die ik aansloeg of vanwege mijn bedankje toen ik de zak aanpakte en opzijstapte – ontging me niet.

'Dat spul wordt nog eens je dood,' zei ik tegen Gideon toen hij een sixpack frisdrank kocht.

‘Eerst Julie en nu jij ook al?’ mompelde hij binnensmonds terwijl hij zijn betaalkaart tevoorschijn haalde. ‘Mag een man niet drinken wat hij wil zonder dat er iemand commentaar op heeft?’

Grappig. Op dat moment had ik al meer geglimlacht dan in de hele afgelopen maand. ‘Hoe maken Julie en de kinderen het?’

‘Ze zetten me aan tot drinken.’ Hij hief zijn frisdrank op. ‘Nee, grapje, het gaat prima met ze. Julie is nu verpleegster, en als jij ook op social media zou zitten, zou je dat weten.’

‘Nee, bedankt. Wat heb je daaraan?’

Gideon bedankte meneer Williamson en we liepen naar buiten. ‘Wat je daaraan hebt? Geen idee. Je zou op die manier contact kunnen houden met je beste vriend, om maar iets te noemen?’

‘Nee, daar hebben we e-mail voor. Social media is voor mensen die zo nodig hun levens met elkaar moeten vergelijken. Hun huizen, hun vakanties, wat ze allemaal wel niet presteren. Ik zie er ook het nut niet van in om met een megafoon voor mijn deur te gaan staan om iedereen te laten weten wat ik bij het avondeten heb gegeten.’

‘Over avondeten gesproken: hoelang blijf je in de stad?’ vroeg hij toen we tussen mijn Jeep en zijn door de zon gebleekte politiewagen bleven staan. ‘Julie zou het vast leuk vinden als je langskwam.’

‘Voorgoed,’ antwoordde ik voordat ik in het woord kon stikken.

Hij knipperde met zijn ogen.

‘Ja, ik moet zelf ook nog aan het idee wennen.’ Ik keek op naar de bergen waartussen Alba lag te slapen. Bergen waarvan ik had gezworen ze nooit meer terug te zien.

‘Ben je geen militair meer? Ik dacht dat je carrière wilde maken in het leger.’

Dat had ik ook gedacht. Weer iets om te betreuren.

‘Agent Malone?’ riep een krakende vrouwenstem over de radio.

‘Zit Marilyn Lakewood nog steeds bij de centrale? Hoe oud is ze wel niet – zeventig of zo?’

‘Zevenenzeventig,’ verbeterde Gideon me. ‘En voordat je er naar

vraagt: Scott Malone is vijftientig en maakt me het leven ontzettend zuur.'

'Wat had je anders verwacht van het zoontje van de burgemeester?'

'Zoontje van de burgemeester? Wanneer heb jij voor het laatst gesproken met...'

'Agent Malone?' zei Marilyn nog eens, en haar stem schoot van ergernis de hoogte in.

'Moet je niet in actie komen?' Ik gebaarde naar de radio aan zijn schouder.

'Malone moet in actie komen,' mompelde hij hoofdschuddend. 'Waarschijnlijk gaat het om Genevieve Dawson, die weer eens klaagt dat de kat van de Livingstons weer in haar tuin zit. Als het iets ernstigs is, roept Marilyn mij wel op. Maar vertel eens: sinds wanneer ben je hier? Ben je voorgoed terug, in de zin van dat je hier weer bent komen wonen? Op de plek die jij een hellegat noemde...'

'Xander heeft me gebeld.' Met een halve waarheid kapte ik hem af, voordat hij me kon herinneren aan nog een andere reden dat ik gezworen had hier nooit meer terug te komen. 'En omdat het zes jaar geleden is, heb ik daarop gereageerd.'

'Je vader,' zei Gideon zachtjes.

'Mijn vader, ja.'

Er was even een moment van stil begrip.

'Gideon Hall!' snauwde Marilyn over de radio.

'Inspecteur,' fluisterde hij tegen de lucht voordat hij antwoord gaf. 'Ja, Marilyn?'

'Boy Wonder reageert niet, maar het ziet er naar uit dat Arthur Daniels weer eens weggelopen is. Toen Dorothy Powers wakker werd na haar dutje, was hij verdwenen.'

Ik kreeg een zinkend gevoel in mijn maag en mijn blik dwaalde weer omhoog naar de berg. Volgens Xander ontsnapte pa een paar keer per week aan het regime van zijn thuisverpleegster, maar ging hij nooit ver bij het huis vandaan. Een extra complicatie was

dat Dorothy Powers ouder was dan pa en waarschijnlijk zelf een verpleegster nodig had.

‘Ik ben onderweg. Bel de vaste zoekers maar.’ Gideon zag mij kijken en liet zijn hand van de radio omlaagzakken.

‘Mijn vader.’ Hoe ver zou hij deze keer zijn gekomen?

‘Dat is al de tweede keer deze maand.’ Hij perste zijn lippen op elkaar. ‘Ik moet naar het bureau om de fourwheeldrive te halen. In de surveillancewagen red ik het niet naar jullie huis.’

‘Rijd met mij mee, dan breng ik je erheen,’ zei ik, meer als gebod dan als aanbod, want ik had geen zin om te wachten. Mijn Jeep stond hoog op zijn wielen en had zware banden, een V8-motor en meer dan genoeg 4x4-vermogen om het einde der tijden te overleven. En de weg naar paps huis was er in deze tijd van het jaar niet al te slecht aan toe.

Hij stemde in en even later reden we Gold Creek Drive op, de hoofdader van de stad – verkeerslichten waren niet nodig, maar een sneeuwscooter kon je hier goed gebruiken.

‘Hoelang ben je weggeweest?’

‘Zes jaar.’ Ik wierp hem een blik toe. ‘Dat zei ik net toch al?’

‘Nee, ik bedoel vandaag. Wanneer ben je de deur uit gegaan? Was Dorothy toen wakker? Was je vader wakker?’ Hij zat al door zijn telefoon te scrollen.

‘Ik had je graag geholpen met een tijdlijn, maar ik ben nog niet thuis geweest.’ Ik gebaarde naar de achterbank van de vierdeurs Rubicon.

‘Wou je zeggen dat je net pas de stad in bent gereden?’ Hij keek even naar de tassen en dozen die tijdens de rit van pakweg tweënhalfduizend kilometer mijn enige gezelschap waren geweest.

‘Ja,’ antwoordde ik terwijl we langs het laatste gebouw van na de jaren vijftig in Alba reden. We staken de brug over die de volle negen meter van Rowan Creek overspande en toen hield het ondergesneeuwde verharde wegdek op, wat de overgang markeerde naar

de tijdcapsule die Alba in leven hield. ‘Het leek me raadzaam om even te tanken. Iemand heeft me ooit gezegd dat je met een volle tank de smerissen makkelijker te snel af kunt zijn.’

Aan mijn linkerkant lag Main Street. Aan weerskanten van de onverharde weg stonden houten gebouwen met golfplaten daken, en in de komende maanden zouden hier een heleboel toeristen naartoe komen die allemaal wilden meemaken hoe een echt mijnstadje in het westen er in de jaren 1890 had uitgezien.

‘Heel verstandig. Maar je kunt er beter voor zorgen dat ik niet achter je aan hoef. Wat een wagen is dit! Misschien moet ik wel tegen Julie zeggen dat ik het ideale verjaarscadeautje heb gevonden.’

‘Als je er een ladder bij vraagt wel.’ We namen de bocht bij het pand van Hamilton, van waaraf niets meer was opgeknapt, omdat het subsidiegeld op was. In de schaduw had sneeuw zich opgehoopt tegen bouwsels die al lang geen dak, ramen of muren meer hadden.

‘Hou op, zeg. We zijn nu eenmaal niet allemaal van die reuzen als jij.’

‘Lichaamslengte is een kwestie van genen. Die zal je in elk geval helpen mijn vader op te sporen.’

‘Hij is nooit moeilijk te vinden. Maar Cam... Het gaat de laatste tijd niet zo best,’ vertelde Gideon me terwijl we Rose Rowan Road op reden en de weg begon te stijgen. ‘De laatste paar keer dat ik hem zag wist hij niet meer wie ik was, of dacht hij dat ik mijn vader was.’

Mijn handen klemden het stuur steviger vast. ‘Xander kan het niet meer bolwerken. Hij heeft me min of meer gezegd dat ik weer hierheen moest komen, of dat pa anders naar een tehuis in Buena Vista zou moeten, en dan zou er niets terechtkomen van onze belofte aan hem dat hij zelf ook thuis zijn laatste adem mag uitblazen, omdat onze moeder daar is gestorven.’

‘Momentje.’ Hij bracht de telefoon naar zijn oor. ‘Hallo, Mevrouw Powers. Ja, met Gideon.’ Hij zweeg even en wreef over de brug van

zijn neus. ‘Weet ik... Weet ik... We vinden hem wel, en er is al een zoekploeg onderw... O, is ze dat? Mooi. Dat zal helpen. Over een minuut of vier zijn we er.’

Ik nam de laatste bocht naar paps huis en vloekte toen ik zag hoe het terrein eraan toe was. Vanwege het smeltwater in de lente was het altijd al lastig rijden, maar nu leek het wel alsof hier in geen jaren onderhoud was gepleegd. De wasbordribbels, die ongetwijfeld onder de opeengepakte sneeuw schuilgingen, waren makkelijk genoeg te herstellen, maar de diepe, canyonachtige geulen die de minirivier momenteel uitsleet aan de rechterkant van de toerit zouden moeilijker te repareren zijn.

Niet dat ik geen beroerdere wegen had gezien in Afghanistan of op een van de andere plekken waar ik nooit had horen te zijn, maar dit was verdorie mijn eigen toerit.

Gideon beëindigde zijn gesprek toen ik stopte en de Jeep in de vierwielaandrijving zette.

‘Hoe weet Dorothy hier elke dag naar boven te komen?’ vroeg ik toen we omhoogreden. De Jeep schudde zo dat de dozen achterin heen en weer werden geslingerd, en Gideon zette zich schrap tegen de *roll bar* toen we een bocht maakten op een spekgladde plek in de schaduw. Daar smolt de sneeuw altijd het laatst.

‘Ze steekt door vanaf het terrein van Bradley. Je weet dat de rechter zijn toerit bestraat heeft en die altijd sneeuwvrij houdt.’

Het land lag naast het onze, maar ik zou er tien minuten voor moeten omrijden en ik had geen zin in de toeristische route... laat staan in de Bradleys.

God, als iemand op de wereld het recht had om mij meer te haten dan ik mezelf haatte, dan was het wel...

Een blauwe flits in mijn achteruitkijkspiegel trok mijn aandacht.

Gideon keek achterom. ‘Xander,’ zei hij in antwoord op mijn onuitgesproken vraag. ‘Dat is zijn truck.’

‘Hm, dat kan nog leuk worden.’

‘Welkom thuis?’ opperde hij.

Ik negeerde hem, en we namen de laatste hobbel en kwamen aan op de open plek. In de afgelopen tien jaar was ik hier maar één keer terug geweest, maar bijna elke nacht had ik in mijn dromen dit tafereel voor me gezien.

De ondergaande zon weerspiegelde in de ramen van het twee verdiepingen tellende huis waar ik was opgegroeid en wierp er een schilderachtig licht op dat goed paste bij de grootsheid van de kale bergtop die er vlak achter oprees.

Pap had altijd voor de grap gezegd dat het veiliger was om zijn gezin groot te brengen op de boomgrens, waar bosbranden niet zo’n bedreiging vormden.

Volgens mij schepte hij er een pervers genoegen in om op het randje te leven, waar amper genoeg zuurstof was om wat dan ook te laten groeien.

Ik zette de Jeep in de parkeerstand, schakelde de motor uit en pakte mijn jas, die achter me op de grond was gevallen.

Toen Xander naast me stopte, was ik de Jeep al uit en had ik mijn zwarte North Face-jas al aangetrokken en dichtgeritst, wensend dat het mijn kogelvrije vest zou zijn. Ik zou nog liever wegduiken voor kogels dan hem onder ogen komen – of pap, trouwens.

‘Ik, eh... Ik ben even weg,’ zei Gideon onhandig, waarna hij mij op het erf liet staan. Ik hoorde de huisdeur open- en dichtgaan op vrijwel hetzelfde moment als Xanders portier.

Hij liep om de voorkant van zijn opgepoetste gloednieuwe truck heen en bleef plotseling staan; halverwege het dichtritsen van zijn jas vielen zijn handen stil.

Ik werd besprongen door een heel leven aan herinneringen – goede en slechte, en heel slechte. Ook zo ongeveer in die volgorde.

Hij haalde een hand door zijn volmaakte blonde Ken-haar en zoog zijn adem naar binnen. ‘Camden.’

‘Alexander.’ Ik frunnikte aan de klep van mijn honkbalpet.

Volgens mij hadden we allebei zo onze tics waaraan je kon zien dat we zenuwachtig waren.

Hij was niet veel veranderd. Nog dezelfde blauwe ogen. Hetzelfde slanke gestalte. Nog altijd duidelijk paps genetische geschenk aan de wereld. Nog steeds in alles precies het tegenovergestelde van mij.

Hij schudde zijn hoofd, alsof hij even niet wist wat hij moest zeggen, en in plaats van te beginnen over alle manieren waarop ik ons gezin in de steek had gelaten, stak hij het gravel van de oprit over en sloeg zijn armen om me heen.

‘Wat fijn dat je thuis bent.’

Zijn woorden raakten me dieper dan een rotopmerking zou hebben gedaan. Met rotopmerkingen kon ik wel overweg; daar was ik op voorbereid geweest.

Maar zoals hij zich van me losmaakte, mijn slap neerhangende armen beetpakte en naar me glimlachte – met opeengeperste lippen en gefronst voorhoofd, vechtend tegen emoties waar ik me niet langer toe in staat voelde – daar was ik niet tegen bestand.

Hij lachte – een lach die gezwollen klonk door zes jaar afwezigheid. ‘Wat ben je lang geworden. Wat geven ze jullie Delta-jongens te vreten? En wat is dat?’ Terwijl hij achteruitstapte, gebaarde hij naar mijn lichte baard.

‘Groene Baretten, geen Delta,’ verbeterde ik hem met het tien jaar oude grapje, en terwijl mijn maag zich omdraaide forceerde ik een glimlach.

‘Ja, ja. Kerels zoals ik die nooit enige actie hebben meegemaakt kunnen die nooit uit elkaar houden.’ Zijn ogen dwaalden over mijn gezicht, alsof hij zich al mijn trekken wilde inprenten voordat ik nogmaals de benen zou nemen. ‘God, Cam. Wat vind ik het fijn...’

Ik werd misselijk toen het holle gevoel in mijn buik veranderde in een gapende kloof van spijt en schuldgevoel.

Hij glimlachte, waarbij hij zijn parelwitte, gelijkmatige tanden ontblootte, en leek een blijdschap te voelen waarvan ik niet zou dur-

ven zeggen of ik die zelf ooit had ervaren. ‘Wat fijn dat je thuis bent.’

‘Dat zei je al.’ Straks had ik nog een teiltje nodig. Hoe kon hij zo aardig tegen me doen?

‘Hé, ik meen het.’ Hij sloeg me op mijn schouder. ‘Wat vind je, zullen we pap dan maar gaan zoeken?’

‘Je maakt je blijkbaar niet al te veel zorgen.’

‘Ik maak me wel degelijk zorgen, maar hij mag dan nog zo vaak mijn naam vergeten zijn, op het land raakt hij nooit verdwaald. We moeten hem alleen zien te vinden voordat het kouder wordt.’

Ik knikte en hij keerde zich naar het huis. Het was nu nog vlak onder nul, maar binnen een uur na zonsondergang zou het flink gaan vriezen.

‘Mooie Jeep, trouwens. Echt iets voor jou,’ riep hij over zijn schouder.

Ik kneep mijn ogen dicht en haalde een paar keer adem door mijn neus om de gal die in mijn keel omhoogkwam weg te slikken. Het was net alsof mijn lichaam niet met emoties overweg kon.

Natuurlijk vergaf hij me. Natuurlijk verwelkomde hij me met open armen. Natuurlijk viel er in zijn blik geen kwaadheid te bespeuren, maar alleen open, rauwe liefde. Hij had het niet nodig om mij met al mijn fouten om de oren te slaan. Hij had altijd het goede voorbeeld gegeven, me alleen door zichzelf te zijn duidelijk gemaakt dat ik nooit aan hem zou kunnen tippen.

Net toen ik mezelf weer een beetje in de hand kreeg, kwam hij naar me terug.

‘Alles kits?’ Bezorgd daalde zijn stem.

‘Jawel,’ loog ik. Want dat was een van de dingen die ik wél heel goed kon.

‘Last van de hoogte?’

‘Zoiets, ja.’

‘Je moet genoeg water drinken,’ hielp hij me herinneren, en met opgetrokken wenkbrauw bleef hij staan wachten tot ik instemmend

knikte, waarna hij de treetjes naar de voordeur op liep.

Een wenkbrauw waar een streep doorheen liep was de eerste onvolmaaktheid die ik ooit bij Xander had gezien: een litteken dat daar de laatste keer dat we elkaar zagen nog niet had gezeten. Een dun, kort litteken, waarbij ik de neiging moest onderdrukken om mijn lunch over de hele oprit te kotsen.

Het litteken van de wond die ik hem had toegebracht toen ik hem door het raam van meneer Williamson had gesmeten.

Xander was al halverwege het trapje toen de voordeur openvloog en Gideon het huis uit kwam gebeend.

‘Hij heeft een wapen!’ riep hij.

Xander bleef stokstijf staan en draaide zich vervolgens om om Gideon na te kijken, die zich naar mij toe haastte.

‘Pardon?’ Ik keek Gid strak aan, in de hoop dat hij die idiote opmerking terug zou nemen.

‘Hij heeft een jachtgeweer, vertelde Dorothy me net. Van de kant van Bradley komen een paar groepjes zoekers deze kant op.’ Gid beende langs me heen, al pratend in de radio aan zijn schouder.

‘Hoe heeft pap in godsnaam een jachtgeweer te pakken weten te krijgen?’ grauwde ik tegen Xander.

‘Ik...’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik dacht dat ik alle wapens in de kluis had opgeborgen. De sleutel had ik verstopt en alles.’

‘In het washok?’ vroeg Dorothy, terwijl ze met een welbekende, vervaagde fles wasverzachter in de hand de veranda op kwam. De tijd had kennelijk besloten zijn werk aan mevrouw Powers te staken, want in de tien jaar die waren verstreken sinds ik het leger in was gegaan was ze geen spat veranderd. Haar haar had nog dezelfde zilvergrijze kleur en ze had nog steeds hetzelfde kinlange kapsel. Ze droeg zelfs nog dezelfde groene winterjas.

‘Ja, vlak boven...’ verzuchtte Xander, en hij sloot zijn ogen. ‘Vlak boven de wasverzachter die hij weigert te gebruiken.’

‘Deze wasverzachter, die ik in de hal heb gevonden?’ vroeg ze,

met de blik van een strenge moeder.

‘Dat moet haast wel, ja.’ Er trok een spiertje bij zijn kaak.

‘Vertel me alsjeblieft dat je de munitie apart hebt opgeborgen.’
Vertel me alsjeblieft dat je dát tenminste hebt onthouden van je drie jaar in het leger.

Xander trok wit weg. Daar waren we mooi klaar mee.

‘Laten we hem gaan zoeken, voordat hij iemand neerschiet.’ Ik draaide me op mijn hakken om en liep terug naar de Jeep. Gek genoeg voelde ik me meer op mijn gemak bij wapens dan bij sentimentele herenigingen.

Ik trok mijn jas uit, stapte in de Jeep en maakte het slot open van de bagagebox die ik voor de rit door het land op het dak had vastgezet. Het had destijds een logische keus geleken om zo ongeveer al mijn bezittingen te verkopen, maar toch had ik om redenen die ik uit tijdgebrek nog niet had kunnen onderzoeken een paar dingen willen houden.

‘Wat moeten we doen?’ vroeg Xander, die naar me opkeek.

‘Hoe bedoel je?’ Ik vond wat ik zocht en klapte de box weer dicht. Vervolgens sprong ik omlaag en kwam vlak voor Xander op de grond neer, die ogen opzette die nog groter waren dan mijn koplampen.

Er kwamen nog twee trucks en een wagen van de politie aanrijden, die op het erf tot stilstand kwamen.

‘Ik bedoel...’ Xander sloeg de nieuwkomers gade terwijl die met Gideon in gesprek gingen en liet zijn stem dalen toen hij zich weer tot mij richtte. ‘Wat moeten we doen? Hij heeft dat geweer en weet ongeveer driekwart van de tijd niet wie ik ben.’

Ik voelde een vertroostende druk op mijn borstkas terwijl ik me kleepte voor de gelegenheid, mijn jack dichttrikte en de veters van mijn laarzen strikte. ‘We moesten pa maar eens gaan zoeken, lijkt me.’

Ik graaide in het handschoenenkastje, pakte mijn hoofdlamp en

een zaklamp, stopte die in mijn zakken, en griste in de gauwigheid ook nog de witte onyx looper mee die naast het handboek van mijn auto lag, zodat het schaaakstuk niet zoek zou raken. We hadden waarschijnlijk nog een uur goed licht, maar als ik me vergiste, zou het heel wat langer duren om de veertig hectare van paps land af te zoeken, en dan moest hij het terrein niet af zijn gegaan.

‘Vind je niet dat we het nu aan Gideon en de politie moeten overlaten?’ vroeg Xander zachtjes.

Ik keek naar de plek waar Gideon stond met de vier andere agenten van de politie van Alba. Ze hadden allemaal een wapen op hun heup hangen. Ik bevond me aan de ontvangende kant van diverse dreigende blikken. Niet dat ik het hun kwalijk kon nemen. Minstens drie van die gasten hadden me op enig moment in de boeien geslagen.

‘Wou je beweren dat ik die gewapende kerels op zoek moet laten gaan naar onze vader, die zijn eigen geweer heeft?’ Ik wachtte niet tot Xander antwoord gaf, maar draaide me om naar de noordkant van het terrein.

‘Wacht!’ Xander pakte me bij mijn elleboog, en ik verstrakte, terwijl ik mezelf er minstens tien keer aan probeerde te herinneren dat ik hem niet in elkaar mocht slaan omdat hij me zonder waarschuwing aanraakte.

‘Laat me los.’

De toon waarop ik dat zei moest bij hem zijn aangekomen, want hij liet zijn hand zakken.

‘Er zijn regels, Cam. Voorschriften. Zij weten hoe ze dit soort dingen moeten aanpakken. Het laatste wat we nu kunnen gebruiken is dat jij op tilt slaat.’

Ah, daar was het weer: die boterzachte neerbuigendheid waarop Xander overschakelde wanneer hij dacht dat de vijftentwintig maanden die hij ouder was dan ik hem het recht gaven om de bevelen uit te delen. Hij moest áltijd zijn zin krijgen. En in plaats van met een snelle, zuivere snee zijn punt duidelijk te maken, begon hij liever

te zagen met een licht kartelrandje, totdat je door alle wrijving te rauw was om nog bezwaar te maken.

‘Jij en die regels van je! Wou je zeggen dat als hij dat geweer op hen richt, zij niet de trekker zullen overhalen?’

‘Kom op zeg, ze zijn niet achterlijk,’ schamperde Xander.

‘Wou je paps leven toevertrouwen aan die blaaskaak van vijftientig die niet eens de moeite neemt om op zijn radio-oproep te reageren en die sinds ze in gesprek zijn geraakt al minstens vier keer de klep van zijn holster heeft opengemaakt? Ik in elk geval niet. Ik weet waar hij is, en daar ga ik naartoe voordat zij er zijn.’

Xander draaide zijn hoofd met een ruk naar de kleine vergadering die Gideon hield en ik liep weg om een flauw spoor te volgen, waarvan ik wist dat het zou stoppen zodra we op het gras van de berg kwamen. Die sporen vertelden me meer dan genoeg over de kant die hij was op gegaan. Vanwege de hoogte vloekte ik zachtjes. Het zou een paar dagen duren voor ik hier gewend was, maar zoveel tijd had ik nu niet.

‘Waar gaan jullie heen?’ riep Gideon me achterna.

‘Onze vader zoeken!’ antwoordde Xander, een en al zelfvertrouwen.

Ik rolde met mijn ogen om die schijnvertoning tegen de anderen, maar liep door.

Al snel haalde hij me in en paste zijn snelheid aan naar de mijne terwijl we voortgingen over plekken waar de sneeuw al was gesmolten. Onze stappen waren even lang. Dat was altijd al zo geweest. We waren allebei even lang, maar ik was stukken gespierder dan hij.

‘Ik hoop dat je weet wat je doet,’ zei hij toen de sporen verdwenen.

‘Yep.’ Ik speurde het terrein af, zoekend naar tekenen dat papier hier was geweest.

‘Denk je serieus dat je weet waar hij is?’

‘Hoelang heeft hij die fles wasverzachter al wel niet?’ vroeg ik terwijl het granietgravel knerpte onder mijn voeten. Maar het sneeuwde tenminste niet.

‘Jaren.’ Xander haalde zijn schouders op.

‘Precies. Minstens tien jaar. Paula Bradley kwam ermee toen hij dat jaar ziek was, weet je nog? Ze wilde helpen met de was.’

‘Hoe kan het in godsnaam dat jij dat nog weet?’

‘Ik ben belast met een uitstekend geheugen.’ Ik keerde me naar het gedeelte van het terrein waar Sullivan was begraven. ‘Neem maar van mij aan dat ik een heleboel shit dolgraag zou vergeten. Weet jij nog waarom hij dat spul niet wilde gebruiken?’ We gingen een helling over en liepen weer omlaag naar de boomgrens, met de bergpiek steeds aan onze rechterkant terwijl we door een stuk met sneeuw ploegden.

‘Ik kan me nog amper herinneren dat mevrouw Bradley ermee aan kwam.’

‘Ze mocht het van hem niet gebruiken, maar hij wilde het ook niet weggooien,’ probeerde ik hem te helpen herinneren.

Xander keek me niet-begrijpend aan.

‘Het is wasverzachter met lavendelgeur,’ zei ik, in antwoord op mijn eigen vraag.

Xander zoog zijn adem naar binnen. ‘Mam.’

‘Mam, ja,’ beaamde ik toen we de boomgrens bereikten en tussen de naaldbomen door begonnen te lopen. In de schaduw was het onaangenaam fris.

‘Maar zij ligt aan de andere kant van het terrein begraven bij...’

‘Dat is niet waar hij heen gaat als hij haar mist. Niet dat hij ooit zou toegeven dát hij haar mist.’ Dat zou dat net zoiets zijn als zwakte tonen, en Arthur Daniels was allesbehalve zwak.

‘Het ravijn.’

‘Yep.’

We baanden ons een weg door de smalle strook bos op dit gedeelte van het land en kwamen uit op een open plek die ik maar al te goed kende.

Ik vloekte zachtjes toen die in zicht kwam.

‘O, nee!’ fluisterde Xander.

Dat was nog zwak uitgedrukt. Mijn hart stond halverwege een slag even stil en begon toen bonkend adrenaline door mijn lichaam te pompen.

Pap stond een meter of dertig links van ons, midden op de open plek, het jachtgeweer gericht op de enige die ik had gehoopt nooit meer te hoeven tegenkomen.

Ik kende die gestalte, die dikke kastanjebruine vlecht, dat profiel met een lichte bobbel op haar neus. Verdorie, ik was er immers bij geweest op de dag dat ze die vroeger toen we klein waren had gebroken. Ik was degene geweest die haar uit de mijn had weggedragen.

Ze stond ongeveer vijftien meter voor ons, met haar gespreide handen geheven, maar ze trok zich niet terug van het dubbelloops wapen dat recht naar haar borstkas wees. Zij was niet iemand die zich ooit terugtrok, en hoewel haar standvastigheid me altijd had geïntrigeerd, vervloekte ik op dat moment die domme koppigheid van haar.

Willow Bradley zou zich zo meteen laten neerschieten.

Sullivans Willow.

Je moet me helpen, Sully. Ik stuurde die gedachte eerder uit dan dat ik hem uitsprak, omdat ik wist dat Xander er niets van zou begrijpen.

‘Loop tussen de bomen door tot je achter hem bent. Zodra ik je een teken geef, moet je hem dat geweer zien af te pakken,’ fluisterde ik tegen Xander op een toon die geen ruimte liet voor discussie.

‘Wat voor teken?’

‘Neem maar van mij aan dat je het wel begrijpt.’

‘Hij herkent je niet. Straks schiet hij op je,’ siste hij.

‘Beter op mij dan op haar.’ Ik was nooit bang voor de dood geweest. Al zo lang ik me kon herinneren speelden we een kat-en-muisspeltje, en er zou een dag komen dat ik zou verliezen. Zo simpel was het.

Als ik vandaag het loodje zou leggen, dan was dat maar zo.

Ik kwam in beweging.

DE KLEUR VAN COLORADO

Vinden Camden en Willow de weg terug naar elkaar?

Camden Daniels keerde zes jaar geleden terug van het slagveld zonder zijn jongere broer Sullivan. Hij gaf zichzelf de schuld voor de dood van zijn broer en hij was niet de enige. Niemand in zijn woonplaats Alba in Colorado kon hem vergeven. Dus vertrok Camden – voorgoed. Of dat dacht hij tenminste. Want als zijn vader begint te dementeren, heeft hij geen keus. Hij gaat terug naar huis, terug naar de pijn én terug naar Willow, de vrouw die hij nooit heeft kunnen vergeten.

Willow is altijd gelukkig geweest met haar rustige en simpele leven in Alba, tot een aantal jaar geleden. Haar vriendje Sullivan overleed tijdens een militaire missie. Gelukkig kon ze op de steun rekenen van de bewoners van Alba, maar haar leven opnieuw opbouwen is niet gemakkelijk. Zeker niet als haar jeugdvriend opeens terugkeert en oude wonden openhaalt.

Rebecca Yarros is een hopeloze romanticus. Ze weet als vrouw van een militair als geen ander waar ze over schrijft. Yarros veroverde Nederland met haar series *Flight & Glory* en *The Renegades*. Daarnaast schreef ze de standalone *De laatste brief*, die vele lezers aan het huilen maakte.

Z&K

ISBN 9789020537963 NUR 340

9 789020 537963

www.zomerenkeuning.nl